

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 304/2016
30.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.В., због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 30. и члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., адв. Б.З., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Рашки К бр. 589/13 од 08.09.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1350/15 од 11.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 30.03.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., адв. Б.З., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Рашки К бр. 589/13 од 08.09.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1350/15 од 11.12.2015. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашки К бр. 589/13 од 08.09.2015. године окривљени М.С. и Д.В. оглашени су као саизвршиоци кривим због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ и осуђени сваки понаособ на казне затвора у трајању од пет месеци. Истом пресудом, окривљени су обавезани да сваки понаособ на име судског паушала, у корист буџетских средстава суда плате износе од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећено предузеће АД „Н. П. П.“ из Н.П., ради остваривања имовинскоправног захтева упућено на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1350/15 од 11.12.2015. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног М.С. и првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је другостепени суд окривљеном М.С. за кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од пет месеци и истовремено одредио да се она неће извршити ако окривљени за време од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док су у преосталом делу жалба браниоца окривљеног М.С. као и жалбе окривљеног Д.В. и његових бранилаца, адв. М.М. и адв. Д.П., одбијене као неосноване а првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Рашки К бр. 589/13 од 08.09.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1350/15 од 11.12.2015. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.В., адв. Б.З., због повреде члана 438. став 2. у вези члана 441. став 1. ЗКП и члана 438. став 2. у вези члана 246. став 3. ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи обе нижестепене пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да исте преиначи само у делу одлуке о казни тако што ће окривљеном уместо ефективне казне затвора одредити да се она изврши у просторији у којој окривљени станује или пак да Врховни касациони суд укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку Врховни касациони суд је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., адв. Б.З., у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, је неоснован, док је исти захтев у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438. став 2. у вези чл. 441. став 1. ЗКП и чл. 438. став 2. у вези чл. 246. став 2. ЗКП, недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Д.В., адв. Б.З., као разлог подношења захтева означава повреде закона из члана 438. став 2. у вези члана 441. став 1. ЗКП и члана 438. став 2. у вези члана 246. став 3. ЗКП, док из образложења захтева у коме наводи да је суд „погрешно применио закон“ произилази да указује на повреду закона из чл. 439. тачка 2) ЗКП, међутим, исту образлаже тако што истиче да изрека пресуде не садржи битне елементе кривичног дела тешка крађа из чл. 204. став 1. тачка 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим и осуђен, јер у истој нема описане намере окривљеног да за себе или другог прибави имовинску корист веће вредности, а што је суд по ставу браниоца

окривљеног могао утврдити једино вештачењем количине нафте коју је критичном приликом наводно отуђио окривљени, чиме по оцени Врховног касационог суда, указује на тачку 1) члана 439. ЗКП, а по питању да ли је дело које за које се окривљени гони кривично дело.

Како су истакнути наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., истицани и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе на страни 4. образложења дао јасне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на исте упућује.

Поред тога, када је кривично дело тешка крађа извршена проваљивањем или на други начин предвиђен у члану 204. став 1. тачка 1. КЗ може се третирати као кривично дело ситне крађе само уколико је утврђено да је учинилац ишао за тим да противправно одузме туђу ствар у вредности која је означена у ставу 2. члана 210. КЗ, што у конкретној ситуацији, није случај, због чега су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да у радњама окривљеног Д.В. нема елемената кривичног дела из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, оцењени као неосновани.

Налазећи да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., то је Врховни касациони суд на основу одредбе чл. 490. и чл. 491. став 1. ЗКП, исти у том делу одбио као неоснован.

Остале наводе захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног Д.В., којима се указује на повреду закона из чл. 438. став 2. у вези чл. 441. став 1. ЗКП и чл. 438. став 2. у вези чл. 246. став 3. ЗКП, Врховни касациони суд одбацује као недозвољене, обзиром да не представљају дозвољене законске разлоге у смислу чл. 485. став 4. ЗКП за подношење овог ванредног правног лека како окривљеном тако и његовом браниоцу.

С`тога је Врховни касациони суд, из изнетих разлога, одлучио као у изреци ове пресуде, а на основу чл. 490. и чл. 491. став 1. ЗКП, у односу на одбијајући део, а на основу чл. 487. став 1. тачка 2) у вези са чл. 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.